

нени нѣща. Все пакъ имаше и нѣщо ново. Това бѣше дружинниятъ столъ — единъ доста просторенъ барутенъ погребъ на ромънския гарнизонъ въ Тулча. Такива имаше нѣколко при напускане на позицията, но сега само този е оцѣлѣлъ отъ последнитѣ артилерийски напади. Направенъ само отъ циментъ и желязо, мраченъ и хладенъ, намъ се струваше да е първокласенъ ресторантъ. Завеждащиятъ стола, еврейчето Арие, бѣше успѣлъ да го направи приветливъ и уютенъ. Редовно, когато положението биваше спокойно, ние бивахме тукъ — хранѣхме се, получавахме нареждания и новини, а чрезъ шегии и закачки забравяхме тревожния тонъ на неизвестността.

Съ изключение на трима офицерски кандидати, дошли направо отъ Военното на Н. В. училище, всички останали началстващи лица въ дружината бѣха запасни. Отъ последнитѣ бѣше и оф. кандидатъ Иванъ Гешевъ, завърналъ се току-що отъ следване въ Франция. Едъръ, здравенякъ, съ сини остри очи, Гешевъ бѣше свободенъ, самоувѣренъ и съ маниери на парижанинъ. Леко и нестѣснително влизаше той въ споръ съ всѣки, стига да се поведе въпросъ по тактика или стратегия. И когато човѣкъ го наблюдава какъ подхваща споръ дори и съ дружинния командиръ, би казалъ, че това не е малкъ запасенъ оф. кандидатъ, а нѣкой наскоро за-